

LBRIS

We know
books

BRIAR BOLEYN

**PE
ARIPI
DE
FOC**

Traducere din limba engleză
ELENA MACOVICIUC

LITERA
București

Capitolul 1

MEDRA

Cu două luni în urmă

Momentele scurte de tăcere după plecarea lui Nyxaris au fost precum calmul de dinaintea furtunii.

Răgetul lui încă îmi răsuna în urechi.

Inima îmi bătea cu putere. Corpul îmi tremura.

Și, cu toate astea, nu Nyxaris era primul lucru la care mă gândeam, ci Blake.

Stătea acolo, la câțiva pași de mine, înghețat pe loc, la fel ca mine. Incapabil să spună ceva, tot ca mine.

Însă expresia lui...

Era, într-adevăr, șocat. Dar atât. Mă privea lipsit de orice remușcare. Nu-i părea rău. Nu și-a cerut scuze.

Ar fi trebuit să îngenuncheze și să mă implor să-l iert. Însă el doar stătea acolo.

Imaginea asta a avut un anumit efect asupra mea. Am dat laoparte toate gândurile despre dragon. Am deschis gura, pregătită să explodez furioasă pentru a doua oară în acea seară. Răgetul lui Nyxaris avea să pară mic copil în comparație cu al meu, după ce aveam să termin cu afurisitul de Blake Drakharrow.

Liniștea din jur a fost însă spulberată.

Oameni au intrat în Curtea Dragonilor pe toate porțile. Studenții s-au înghesuit, umplând coridoarele cu arcade, uitându-se la Blake și la mine, care stăteam printre rămășițe. Vedeam entuziasmul de pe chipurile lor. În unele cazuri, vedeam teama. Oare Florence era și ea acolo, în mulțime? Ce părere avea? Îi fusese teamă când văzuse dragonul luându-și zborul? Voiam s-o liniștesc, să mă duc la ea.

Dar, înainte să apuc să mă mișc, a răsunat vocea directorului Kim.

– Toți studenții să se întoarcă imediat în căminele lor.

A urmat o clipă de ezitare. Am văzut indecizia de pe chipurile studenților. Voiau să fie aici, să vadă ce urma să se întâmple.

Din ce știam, directorul Kim, care era mereu ferm, dar controlat, nu mai țipase. Acum însă a făcut-o.

– Poate nu m-ați auzit prima oară. Mergeți în camerele voastre! Studenții au început să plece.

Kim s-a apropiat de mine și de Blake.

Nu era singur. Câțiva supremi mergeau în urma lui. Le-am analizat chipurile și inima mi-a tresăltat când l-am observat pe Viktor Drakharrow, ochii lui roșii strălucind în timp ce mă privea plin de lăcomie. De fapt, nu, era mai mult de atât. Era triumf.

O parte din mine se aștepta să mă ia și să mă scoată din curte chiar în acea clipă.

Apoi am recunoscut-o pe femeia care mergea lângă el. Era misionă, suplă, cu păr argintiu drept până la bărbie. Ochii ei înțunecați și ascuțiți mă priveau cu o oarecare precauție, dar și cu inteligență și curiozitate.

O știam. Îi văzusem portretul în biroul directorului. Era Natsumi Avari. Mama lui Kage. Membru al consiliului de directori ai academiei.

M-am uitat apoi la supremii din jurul ei. Probabil avusese loc o întâlnire a consiliului în acea noapte, de asta erau așa mulți aici.

Pun pariu că nu se întâmpla prea des ca întâlnirea consiliului să fie întreruptă de un dragon.

Aveam doar o idee vagă despre ce făcea consiliul. Am presupus că ajuta la conducerea academiei. Oare era bine că erau toți aici, acum? Sau era foarte rău?

Am decis că prezența mai multor martori la ce avea să facă Viktor Drakharrow nu avea cum să fie ceva rău. Doar Natsumi făcea parte din casa Avari. Nu avea să accepte pur și simplu ce spunea Viktor.

Simțeam privirile supremilor îndreptate asupra mea. Mă analizau de parcă eram un animal sălbatic care ajunsese printre ei.

Cândva, îmi dorisem să mă privească așa cum o făceau acum. De parcă eram o persoană demnă de luat în considerație. Cineva de temut.

Dar acum știam că a deveni ținta tuturor acestor supremi era ultimul lucru pe care și l-ar dori cineva vreodată.

S-a auzit zarvă și sunetul unei uși grele care s-a închis când au plecat și ultimii studenți.

Directorul Kim era serios când a ajuns lângă noi. A deschis gura ca să vorbească.

– Incredibil. Absolut incredibil, a zis Viktor.

Acesta a trecut pe lângă Kim și s-a apropiat de mine mai mult decât aș fi vrut. Ochii lui roșii s-au intersectat cu ai mei.

Mi-a aruncat un zâmbet abia schițat, lăcomia lui fiind palpabilă. Nu i-am răspuns cu aceeași monedă.

– Cum ai invocat dragonul? a întrebat, de parcă nu mai putea să aștepte nici măcar o secundă ca să înceapă interogatoriul.

Am tresărit.

– Eu...

În clipa în care am deschis gura, toată lumea a sărit pe mine.

– Ce s-a întâmplat, mai exact?

– Ce ai făcut?

– Cum îndrăznești!

– Poți să-l controlezi?

– Unde se duce? Unde l-ai trimis?

– Poți să-l controlezi? Spune-i să se întoarcă imediat!

– Dragonul aparține casei Avari.

Am ridicat privirea către persoana care a spus ultimele vorbe. Nu am fost surprinsă să văd că veniseră de la Natsumi.

Mama lui Kage mă privea calmă, ignorându-i pe ceilalți membri ai consiliului și pe directorul Kim.

– Să nu uităm asta! Dragonul aparține casei Avari.

Am deschis gura, ca să-i spun că eram destul de sigură că dragonul considera că nu aparținea decât lui însuși.

Dar, într-o fracțiune de secundă, Viktor s-a dus lângă ea și și-a apropiat fața de a ei.

– Dragonul aparține călărețului său. Iar călărețul aparține casei Drakharrow.

Am apreciat faptul că Natsumi nu a dat înapoi. S-a ținut pe poziții și l-a fixat pe Viktor cu privirea.

– Știu că poate ești obișnuit să iei decizii unilaterale, fără propria ta casă, Lord Drakharrow. Dar situația asta trebuie rezolvată într-un tribunal, a zis ea calmă. Între timp, să nu ai niciun dubiu că Avari revendică dragonul. Nyxaris a fost și continuă să fie al nostru.

Viktor a pufnit.

– N-aveți decât să faceți asta! Călăreța este a noastră. E legată de unul dintre oamenii mei, nepotul meu. Călărește pentru casa Drakharrow. Multă baftă să controlezi un dragon fără călăreț, Natsumi!

– Haideți să ne amintim unde suntem! Cine suntem, a intervenit directorul Kim. Să păstrăm ordinea! Viktor, Lady Natsumi are dreptate. Situația asta trebuie lămurită în tribunal. Ceilalți regenți trebuie informați imediat cu privire la ce s-a întâmplat în seara asta.

– Și ce s-a întâmplat, mai exact?

Un suprem înalt stătea într-o parte și părea mai afectat decât restul. M-a privit cu ochii lui de un albastru șters, ca și cum încerca să-și ascundă frica de colegii săi mai puternici.

– Tribunalul o să stabilească asta, Lord Sylvain, l-a asigurat directorul Kim.

Sylvain. Probabil era tatăl lui Evander. Viitorul socru al Vishei.

Lord Sylvain și-a unit mâinile, jucându-se agitat cu inelele de pe degete. Suplu și îmbrăcat elegant, purta o tunică lejeră, brodată cu flori albe și roșii.

A tras aer în piept.

– Asta nu e de ajuns. Toți știm că vor dura săptămâni întregi ca tribunalul să se reunească. Poate chiar luni. Lord Mortis nu e aproape de Veilmar în momentul de față. Vizitează moșiile familiei sale și are multe. Cine știe cât va dura să-i dăm de urmă?

– O să-l găsim. Tribunalul o să rezolve problema, a răspuns directorul Kim.

– De ce ți-e teamă, mai exact?

Viktor s-a îndreptat către Lord Sylvain, dezgustat.

– Deoarece văd frică pe chipul tău plângăcios, nu-i așa, Sylvain?

– Cum îndrăznești? a zis Lord Sylvain, înroșindu-se.

– Poate că Lord Sylvain are nevoie doar de puțină asigurare că totul va fi bine, a spus Natsumi Avari calmă, pășind mai adânc în cercul care se formase în jurul nostru.

Directorul Kim s-a încruntat.

– Ce fel de asigurare?

– Vreau ca situația să fie rezolvată imediat, a zis Lord Sylvain, uitându-se la mine. Nu peste câteva săptămâni sau luni. Dragonul a plecat, dar fata asta... Ar trebui măcar să fie închisă, a zis el, privindu-mă încruntat.

– Eu? Dar nu reprezint o amenințare pentru nimeni, am strigat. Lord Sylvain m-a fixat cu privirea.

– Nu reprezinți o amenințare? Știi ce ai făcut, fato? Ai cea mai vagă idee ce ai adus înapoi?

Am deschis gura, pregătită să protestez și să-i spun că nu dorisem să aduc dragonul înapoi. Apoi am închis-o din nou. Oare chiar mi-ar fi de folos să spun adevărul? Să spun că totul fusese un accident?

În momentul de față, Lord Sylvain se temea de mine. Dacă îi spuneam că făcusem totul din greșeală, aș fi arătat ca o fraieră. Și mai rău, aș fi pierdut orice avantaj aveam. Era mai bine să se teamă de mine decât să știe adevărul. Și anume, că eram la fel de neajutorată ca ei când venea vorba despre controlarea lui Nyxaris.

– Vreau să fie închisă, a spus Lord Sylvain, găsindu-și în sfârșit încrederea. Să fie înlănțuită. Nu putem risca să facă asta din nou.

– Sylvain, chiar ești un idiot mai mare decât credeam, a zis Viktor. Un laș imens.

De data asta, eram de acord cu unchiul lui Blake. Așa că mi-am asumat un risc.

– Nu înțeleg. Nu asta voiați?

Întrebarea era adresată tuturor, dar privirea mea era fixată asupra lui Viktor.

Acesta s-a uitat la mine.

– Lord Drakharrow, ai vrut ca asta să se întâmple, nu-i așa? Nu sunt supremii mai puternici când au dragoni alături?

– Da, cu dragoni. La plural. Și tu l-ai trezit pe cel greșit, fato.

Am tresărit.

Viktor era încântat că un dragon zbura acum peste Sangratha. Dar am înțeles că și lui îi era teamă, la fel ca lui Lord Sylvain. Era înspăimântat că cei din casa Avari aveau să fie în avantaj.

– Sunt de acord cu Lord Sylvain, a zis Natsumi. Călăreața ar trebui să fie închisă până la reunirea tribunalului.

M-am enervat.

– Nu cred că dragonului meu i-ar plăcea să audă că vreți să mă închideți.

– Atunci, cheamă-l aici, călăreațo! a spus Natsumi, privirile noastre intersectându-se. Adu-l pe Nyxaris înapoi, ca să discutăm problema cu amândoi.

– Are lucruri mai importante de făcut decât să asculte supremii certându-se, am spus cât de arogantă am putut.

– Atunci, ți-a lăsat soarta în mâinile noastre, a subliniat ea.

Nu mai aveam ce să spun ca să contracarez.

– Vom avea în curând răspunsuri pentru voi toți. Vă promit, a spus Viktor Drakharrow, pășind în fața mea și blocându-mă de ceilalți. Ea e călăreața noastră. Dar meritați răspunsuri despre ce s-a întâmplat. O să aflăm ce și cum a făcut.

– Ea are și un nume, unchiule, a spus Blake.

A întins mâna către brațul meu, ca și cum voia să mă tragă din apropierea lui Viktor, dar am făcut un pas în spate.

– Să nu îndrăznești să mă atingi! am mârâit.

S-a făcut liniște. Toată lumea mă auzise.

Blake s-a înroșit la față.

Viktor s-a întors lent și s-a uitat când la nepotul lui, când la mine. A fost evident că ce a văzut nu l-a mulțumit, dar nu ne-a spus nimic. Doar s-a întors din nou către ceilalți supremi.

– Putem să o închidem într-o cameră în turnul Drakharrow sau preferați să fie pusă într-o temniță, Lord Sylvain? a întrebat Viktor, cu o politețe înșelătoare. Eventual să primească doar coajă de pâine uscată? Să o ținem într-o stare slăbită, ca să te simți mai puțin amenințat?

Directorul Kim a tușit.

– Destul, Viktor! Consider că propunerea ta ar trebui să fie pe placul tuturor. Ține-o în turnul Drakharrow!

Viktor a încuviințat, apoi s-a întors spre mine. Dintr-odată, ochii lui roșii au părut să se răcească.

– Să știi că poți să eviți toate astea. O să ne spui exact ce s-a întâmplat și o s-o faci acum, fato. Constrângerea lui mi-a lovit mintea cu putere și am scâncit, îngenunchind pe pietre. O să ne spui exact ce s-a întâmplat!

Vocea lui Viktor Drakharrow era ca un bici, străpungând aerul și tăindu-mă în bucăți. Niciodată nu mai simțisem genul ăsta de durere. Invizibil, dar brutal, mi-a lovit mintea cu o forță care nu semăna cu nimic din ce mai simțisem vreodată.

Am icnit și m-am ținut de cap, vederea mea încețoșându-se în timp ce durerea îmi pulsa în spatele ochilor.

Dar nu intrase în mintea mea. Era un atacator aflat la porți. Zidurile mele erau încă ridicate. Nu cedasem.

Ceva feroce din mine a ripostat. Am închis ochii, am scrâșnit din dinți și mi-am înfipt mâinile transpirate în piatra rece, în timp ce ridicam barieră după barieră, cu toată forța pe care o aveam.

Cu toate astea, Viktor m-a lovit cu puterea lui, iar și iar. Era sufocant, insistent, înfigându-și ghearele de durere în mine.

– Oprește-te! l-am auzit pe Blake strigând. Unchiule, termină! Uită-te la ea! O rănești.

Abia atunci mi-am dat seama că sângeram. Picături de sânge îmi curgeau pe față.

I-am auzit pe unii supremi șuierând și făcând un pas înapoi. Mirosul sângelui meu îi atrăgea, dar îi și alarma.

Apoi, tocmai când credeam că aveam să cedez, o voce a răsunat în curte:

– Ce naiba se întâmplă aici? Profesorul Rodriguez a intrat val-vârtej în cerc, iar în ochi îi clocotea furia. Dați-vă de lângă ea! În momentul ăsta.

M-am forțat să deschid ochii la timp cât să văd iritarea care apăruse pe chipul lui Viktor. Și-a desprins privirea de la mine, mai degrabă surprins decât furios.

– Rodriguez.

Constrângerea lui s-a oprit, în sfârșit.

Am icnit, trăgând aer în piept.

Am simțit mâna lui Blake pe umărul meu, ca și cum voia să mă ajute să mă ridic, dar am dat-o laoparte, fără să-l privesc.

– Cum îndrăznești să ne întrerupi? Cum îndrăznești să intri aici?

Viktor a făcut un pas către Rodriguez și, pentru o clipă, m-am temut pentru profesorul meu.

Însă Rodriguez n-a dat înapoi.

– Asta e o treabă a supremilor, a șuierat Viktor. N-ar trebui să fii aici, pieritorule. Pleacă!

Rodriguez și-a încheștat pumnii. Am văzut cum Blake s-a dus în spatele profesorului, negru la față.

– Bineînțeles că îndrăznesc, a spus Rodriguez, pe un ton jos și amenințător.

Apoi a pășit și mai sfidător în interiorul cercului.

– Fata asta ți-a dat mereu exact ce ai vrut, Viktor. A făcut istorie azi, aici. A reînviat un dragon. Și, în loc să-i mulțumiți, ce faceți toți? Stați acolo și vă pregătiți să o sfâșiați, ca un stol de vulturi, a zis el, uitându-se la supremi.

Natsumi Avari s-a dus lângă Rodriguez și Blake.

– Are dreptate, Viktor. În plus, constrângerea poate provoca daune când e folosită cu forța. Vrei să ai o călăreață într-o singură bucată sau nu?

Am ridicat privirea către ea, uimită, în timp ce și-a înclinat capul.

– Medra Pendragon, în numele casei Avari, îți mulțumesc pentru serviciul tău de azi!

Vorbele ei aveau dublu sens și toți de aici o știam. Cu toate acestea, am încuviințat.

După ce m-a străbătut un val de durere și mi-am ridicat mâna la tâmpile, am tras-o șocată când am simțit umezeala lipicioasă. Era sânge.

Blake a înaintat.

– Stai, Medra, să...

L-am ignorat și am încercat să mă ridic cu propriile forțe.

Rodriguez s-a aplecat spre mine.

– Poftim! a șoptit, mâinile lui fiind puternice și surprinzător de blânde când m-a ajutat să mă ridic. Nu te grăbi!

Am încuviințat, înghițind lacrimile de furie și frustrare. M-am rezemat de Rodriguez în timp ce m-am ridicat lent.

Simțeam privirea lui Viktor ațintită asupra mea, furia lui pulsând în continuare către mine. Dar nu a mai încercat să mă constrângă.

Nu avea de ce s-o facă. În scurt timp, aveam să fiu încuiată în turnul lui și putea să încerce din nou.

– Foarte bine, profesore, a spus Viktor, plin de dispreț. Lăsați călăreața să se odihnească în seara asta! Va fi închisă în turnul Drakharrow ca să aștepte judecata tribunalului.

Rodriguez s-a îndreptat.

– Bine. O s-o însoțesc chiar eu pe domnișoara Pendragon acolo.

Fără să aștepte un răspuns, a început să mă ghideze departe de grupul de supremi care se holbau.

Am văzut că Blake a vrut să-l urmeze, apoi a ezitat. Înainte să se răzgândească și să vină după noi, Viktor s-a apropiat de el și l-a luat de braț. S-a întors să vorbească cu unchiul lui și aceea a fost ultima oară când l-am văzut.